

РЕШЕНИЕ

№ 44

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 18 февруари 2013г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на шести февруари през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря И.И. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 22 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ТК“****“ с ЕИК по БУЛСТАТ 113508042, седалище и адрес на управление *** с управител и представител *** М. срещу решение № 860/05.11.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД № 828 по описа на съда за 2012г..

С атакуваното решение е потвърдено НП № 10520-0027523/30.03.2011 г. на Директор на Териториална дирекция (ТД) на НАП – София, издадено срещу ТК „****“ за нарушение по чл. 7, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, за което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е неправилно, като постановено в нарушение на разпоредбата на чл. 52 от ЗАНН. От касационната инстанция се иска да се отмени атакувания съдебен акт, като и по същество да отмени процесното наказателно постановление като незаконосъобразно. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява. Представява се от адв. Петрова, която заявява, че жалбата се поддържа.

Ответникът по жалбата - ТД на НАП - София се представлява от ю.к. К.. Оспорва жалбата и заявява че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор ***, дава заключение, че предвид последвалата законодателна промяна решението и НП следва да бъдат отменени.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили писмени доказателства в подкрепа на становищата си.

Административен съд Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Районен съд - Перник, въз основа на представените пред него и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че ТК****, гр. Перник в качеството на осигурител не е внесла в компетентната ТД на НАП дължимите осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване (ДОО) на наетите работници и служители за месец ноември 2010г., което е следвало да направи в срок до края на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът, т. е. до 31 декември 2010г.. Нарушението било установено на 21.02.2011 г., в резултат на извършена документална проверка и справка в информационните масиви на НАП от инспектор по приходи при ТД на НАП – София. На същата дата на ТК****, гр. Перник е съставен акт, въз основа на който е издадено процесното НП.

Извършил служебна проверка за законосъобразност районният съд е приел, че актовете, обективирали производството по налагане на административно наказание са съставени при спазване на изискванията за съдържание, заложиени в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, както и че в хода на производството по налагане на административно наказание не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на лицето, посочено за нарушител.

След разглеждане на спора в неговото същество и преценка на съвкупността събрани доказателства и доводите на страните решаващият състав на първата съдебна инстанция е приел за безспорно от правна страна, че ТК****, гр. Перник в качество осигурител е осъществило от обективна и субективна страна състав на вмененото му с процесното НП нарушение на чл. 7, ал. 3 от КСО (ДВ, бр. 99, 2009 г.) във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО (ДВ, бр. 100, 2010г.). Определено на основание чл. 355, ал. 1 от КСО (ДВ, бр. 99 от 2009г.) административно наказание е прието от районния съд за правилно и законосъобразно определено в размер на минимума предвиден за съответното нарушение.

Административен съд – Перник споделя изводите на първата съдебна инстанция и в този смисъл намира жалбата за неоснователна.

Не се приема тезата на жалбоподателя за незаконосъобразност на производството по налагане на административно наказание, предвид издаване на НП извън срока по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН. Срокът по цитираната алинея е инструктивен и неспазването му не води след себе си преклудирание на възможността да бъде издадено наказателно постановление, каквито биха били последиците от неспазване на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

Несъстоятелно е оплакването на жалбоподателя и относно отказа извършеното от него нарушение да бъде квалифицирано от административнонаказващия орган и съда като маловажно. Преценката за маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и съгласно ТР на ВКС №1/2007 г. се прави по законосъобразност и наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи маловажните случаи на административни нарушения от тези, обхванати от чл. 6 на ЗАНН. От своя страна съдът осъществява съдебен контрол по повод тази преценка. В ЗАНН не се съдържа дефиниция на понятието „маловажен случай“, поради което приложимите критерии се извеждат съгласно препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН от Наказателния кодекс (НК). Съгласно чл. 9, ал. 2 от НК не е престъпно (в случая не е административно нарушение) деянието, което макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление (административно нарушение) поради своята малозначителност не е обществено опасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Легалното определение на понятието маловажност се съдържа в нормата на чл. 93, т. 9 от (НК) – „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление(административно нарушение) с оглед липсата или незначителността на

вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Следователно преценката, че едно административно нарушение е маловажно ще е факт в случай на наличие на сочените признаци. В случая законодателят с въздигането в нарушение, наказуемо по административен ред, на „невнасяне на осигурителни вноски в срок“ е кодифицирал деянието, като такова с определена степен на обществена опасност, отразена във вида и размера на наказанието. По делото не са налице данни за смекчаващи обстоятелства, които да правят нарушението такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение на обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Да приеме настоящия случай за маловажен за съда би означавало във всеки случай на констатирано нарушение от този вид и при сочените обстоятелства – липса на финансиране например, да приема, че деянието е маловажно, с което да дерогира законодателното предвиждане за необходимост от санкция.

Неоснователни са и възраженията във връзка с приетото от районния съд по отношение на датата на извършване на процесното нарушение. Споделят се изводите на първата съдебна инстанция, че с вписването на датата, до която задължението последно е могло да бъде изпълнено в срок, датата на извършване на нарушението е денят следващ този ден и с това не се препятства броенето на сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Касационната инстанция не приема заключението на прокуратурата, касателно наличие на предпоставки за приложение към процесния казус на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Съдът съобразява обстоятелството, че след издаване на процесното НП е налице изменение на различни разпоредби на КСО с обн. в ДВ бр. 94 от 30.11.2012 г. ЗИДКСО, в сила от 01.01.2013 г. В резултат на тези изменения, считано от 01.01.2013 г. се отменя както приложената в процесния случай норма на чл. 7, ал. 3 на КСО, така и специалната санкционна разпоредба на чл. 355, ал. 1 от КСО касателно чл. 7. Същевременно същата санкция е уредена в действащата обща разпоредба на чл. 349 от КСО. Съставът на нарушението, изразяващо се в невнасяне на осигурителни вноски в срок от страна на осигурителите е сведен до една алинея, без предхождащото го разделение във връзка със сроковете в зависимост от това за чия сметка са дължимите осигурителни вноски, както и дали е налице начисляване или изплащане на възнаграждения. Срокът е определен до 25 число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът, задължението за внасяне е за осигурителя, независимо за чия сметка са дължимите вноски. С тези изменения нито нарушението по чл. 7 от КСО е „декриминализирано“, нито измененото систематичното място на санкционните законови разпоредби благоприятства нарушителите, за да е приложим чл. 3, ал. 2 на ЗАНН. Невнасянето на осигурителни вноски в срок и с измененията на КСО продължава да бъде административно нарушение с дадената му от закона степен на обществена опасност, наказуемо със същите по вид административни наказания. Единствената разлика е, че деянието и неговото санкциониране са уредени в различен законов текст. Измененията във връзка със срока, в който вноските следва да бъдат внесени не благоприятства нарушителя. Наличието на по-ниска горна граница на предвижданото административно наказание за нарушителите-осигурители в случая също не благоприятства наказаното лице предвид факта, че определеното да му бъде наложено административно наказание е в размер на минимума, който и след изменението е 500 лв. Следователно приложимо в настоящия случай е императивното правило на чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, че за всяко административно нарушение следва да се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Да се приеме в случая, че измененията на КСО са благоприятстващи нарушителите срещу които има образувани

административнонаказателни производства, завършили с НП, които към датата на изменението не са влезли в сила, би означавало даване на своего рода времева амнистия по отношение на същите, каквато съвсем не е целта на ЗИД на КСО.

Предвид всичко гореизложено, касационният състав приема решението на въззивния съд за правилно и законосъобразно, валидно, допустимо и съответно на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Не се констатираха пороци, които да доведат до отмяната му.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 860/05.11.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД № 828 по описа на съда за 2012г., с което потвърдено НП № 10520-0027523/30.03.2011 г. на Директор на Териториална дирекция (ТД) на НАП – София, издадено срещу ТК „****“ за нарушение по чл. 7, ал. 3 от КСО (ДВ, бр. 99, 2009г.) във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО (ДВ, бр. 100, 2010г.), за което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО (ДВ, бр. 99 от 2009г.) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.